

Sygn. akt II Ca 893/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny - Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Cholewa – Kuchta

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2014 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. D.

przeciwko A. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z dnia 11 października 2013 roku, sygn. akt I C 464/13

1. zmienić zaskarżony wyrok w ten sposób, że termin zapłaty odsetek oznaczony datą „13 marca 2012r.” zastąpić datą „14 maja 2012 roku”;
2. oddalić apelację w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Niniejsza sprawa była rozpoznana przez Sąd Rejonowy w postępowaniu uproszczonym i również Sąd Okręgowy, jako Sąd II instancji, rozpoznał ją w postępowaniu uproszczonym, a ponieważ nie prowadził postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku obejmować będzie - na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. - jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja tylko częściowo okazała się zasadna, skutkując zmianą zaskarżonego wyroku, niemniej nie z przyczyn wskazanych w wywiedzionym środku odwoławczym, lecz dostrzeżonych przez Sąd Okręgowy z urzędu, natomiast zasadniczo była bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne, czyniąc je podstawą rozstrzygnięcia apelacyjnego. Zarzuty apelacji podważyć ich nie zdołały, albowiem wbrew stanowisku pozwanej brak było podstaw do przyjęcia, by nie zawarła z pozwanym umów pożyczek, a konkretnie, że umowy pożyczek miały charakter pozorny, zaś pieniądze zostały przekazane przez powoda na rzecz pozwanej celem sfinansowania komunii córki stron. Sąd Rejonowy ustalając, że umowy pożyczek zostały zawarte i że nie są umowami pozornymi oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który ocenił w ramach swobodnej oceny dowodów – jest ona wszechstronna, logiczna oraz zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i jako taka spełnia kryteria z art. 233 § 1 k.p.c., pozostając pod ochroną tego przepisu. Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na dowodach z dokumentów potwierdzających zawarcie umów pożyczek oraz wskazał na przyczyny, dla których odmówił wiary zeznaniom pozwanej i jej męża M. M. mających dowodzić pozorności tychże umów – ocenę tą Sąd

Okręgowy w pełni podziela. Podkreślić jedynie w tym miejscu należy, iż z umowy pożyczki z dnia 13 marca 2012 roku na kwotę 700 zł wynika, że pozwana jako pożyczkobiorca miała zapłacić powodowi jako pożyczkodawcy w dniu 13 kwietnia 2012 roku kwotę 70 zł tytułem odsetek, zaś w dniu 13 maja 2012 roku kwotę 70 zł tytułem odsetek oraz kwotę 700 zł tytułem zwrotu pożyczki. Z kolei w pisemnym oświadczeniu z dnia 16 lipca 2012 roku potwierdziła, iż pożyczyła od powoda kwotę 2.500 zł do dnia 10 sierpnia 2012 roku. Oba powyższe dokumenty zostały przez pozwaną podpisane, a jako że pozwana jest osobą dorosłą, to oczywistym pozostaje, że gdyby pozwany nie pożyczył jej wskazanych kwot, to nie potwierdziłaby tego swoim podpisem. Nie istniały bowiem ku temu żadne powody. Tłumaczenia zaś pozwanej, iżby umowy pożyczek miała podpisać po to, by powód mógł się wytłumaczyć przed żoną, rażą naiwnością, zwłaszcza gdy uwzględni się dotychczasowe relacje stron – toczyła się wszakże między nimi sprawa o ustalenie ojcostwa, o alimenty, zaś dalej postępowanie egzekucyjne celem ich wyegzekwowania, a nadto powód przez 12 lat nie utrzymywał kontaktów ze wspólną córką stron i nadto brat powoda (jego pełnomocnik w niniejszej sprawie) złożył zawiadomienie w sprawie znęcania się nad dziećmi, co w oczywisty sposób mogło zawyżyć na wzajemnych relacjach powoda i pozwanej. Mając na uwadze te okoliczności oczywistym pozostaje w realiach doświadczenia życiowego, że pozwana nie miała podstaw, by darzyć powoda zaufaniem i podpisywać celem wyświadczenia mu przysługi dokumentów stawiających ją w niekorzystnej sytuacji finansowej. Co więcej, w toku postępowania przed Sądem Rejonowym przyznała, iż nie kwestionuje tego, że pożyczyła pieniądze i że uzgodniła z powodem, iż zostaną one przekazane na komunię (k.39v). Te zeznania pozwanej były spontanicznie i dlatego uznać je należy obrazujące rzeczywisty układ stosunków między stronami, a mianowicie, iż pieniądze dochodzone pozwem stanowiły przedmiot umowy pożyczki, to zaś, na co pozwana je przeznaczyła, a konkretnie, czy na komunię córki, nie ma żadnego znaczenia. Jednocześnie jednak należy zwrócić uwagę, iż tylko pierwsza umowa pożyczki z dnia 13 marca 2012 roku na kwotę 700 zł została zawarta w okresie poprzedzającym maj, jako miesiąc w którym są przeprowadzane uroczystości komunii świętych, natomiast druga umowa była zawarta dopiero w dniu 16 lipca 2012 roku, w związku z czym oczywistym pozostaje, że nie mogła mieć związku z wydatkami związanymi z komunią córki. Co prawda pozwana wskazała, iż dokumenty były spisane „dużo później”, przez co zapewne rozumiała, że później niżby to wynikało z dat w nich podanych, ale takie jej twierdzenia nie mogły odnieść skutku, albowiem zostały powołane dopiero w apelacji, co dowodzi, iż pozwana w ten sposób zmierzała do dostosowania swojego stanowiska do stanu sprawy. Odnosząc się z kolei do eksponowanych przez nią treści smsów stron (wniosek o dopuszczenie tego dowodu został przez Sąd Rejonowy oddalony), wskazać należy, iż niezależnie już od tego, że treść tychże smsów nie jest wystarczająca do potwierdzenia racji pozwanej (mowa jest w nich jedynie o przysłudze jaką pozwana ma wyświadczyć powodowi, ale o jaką przysługę chodzi nie wiadomo), to przede wszystkim trzeba mieć na względzie, iż treść smsów została jedynie spisana przez pozwaną, w związku z czym nie można stwierdzić czy odpowiadają one rzeczywistej korespondencji stron, zwłaszcza, że obecny na rozprawie pełnomocnik powoda zaprzeczył wszystkim okolicznościom zgłoszonym przez pozwaną na przedmiotowej rozprawie.

W świetle powyższego uznać zatem należy, iż stan faktyczny sprawa przedstawia się tak, jak to ustalił Sąd Rejonowy, a dokonanie jego subsumcji pod art. 720 § 1 k.c. musiało skutkować uwzględnieniem powództwa o zwrot kwot pożyczek.

Błędnie jednakże uczynił Sąd Rejonowy rozstrzygając w zakresie roszczenia o zasądzenie odsetek od kwoty pożyczki w wysokości 700 zł stanowiącej przedmiot umowy z dnia 13 marca 2012 roku. Przypomnieć bowiem należy, iż termin zwrotu tejże kwoty został określony w przedmiotowej umowie na dzień 13 maja 2012 roku, co oznacza, że dopiero z dniem 14 maja 2012 roku pozwana popadła w opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia. W związku z tym dopiero od tej daty (14 maja 2012 roku), nie zaś – jak przyjął Sąd Rejonowy - od dnia 13 marca 2012 roku, należą się powodowi odsetki po myśli art. 481 § 1 k.c. W tym jedynie zakresie zaskarżony wyrok podlegał więc zmianie.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawała eksponowana w apelacji przez pozwaną kwestia nałożenia na nią przez Sąd Rejonowy kary porządkowej, ponieważ nie ma ona żadnej doniosłości dla oceny łączącego strony stosunku prawnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok, zaś dalej idącą apelację oddalił w oparciu o art. 385 k.p.c. jako bezzasadną.